

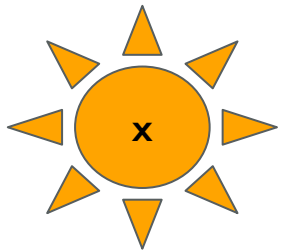
Classe 2 CATALANISME POLÍTIC (1833-1931)

Classes de preparació de la Selectivitat

Catalanisme polític (1833-1931)

CATALANISME CULTURAL				CATALANISME POLÍTIC			
ISABEL II				SEXENNI DEMOCRÀTIC	ALFONS XII		ALFONS XIII
							REGÈNCIA DE MARIA CRISTINA
1833-1839	1840-1849	1850-1859	1860-1869	1870-1879	1880-1889	1890-1901	
				FEDERALISTES	PROGRESSISTES	CONSERVADORS	
<ul style="list-style-type: none"> 1833 <i>La Pàtria</i>, de B.C. Aribau Inici de la Renaixença 	<ul style="list-style-type: none"> 1843 <i>La Jamància</i> 	<ul style="list-style-type: none"> 1859 • Restauració dels Jocs Florals 	<ul style="list-style-type: none"> 1864 • <i>La Jove Catalunya</i> 1864 • <i>La Renaixença</i> 	<ul style="list-style-type: none"> 1870 • <i>Diari Català</i> 1871 • <i>La Jove Catalunya</i> 1869 • Pacte de Tortosa <i>El Estado Catalán</i> 1876 • <i>Las Nacionalidades, de Pi i Margall</i> 	<ul style="list-style-type: none"> 1882 Centre Català 1880 • 1r Congrés Catalanista 1883 • Projecte Federal d'Estat Català. 2n Congrés Catalanista 1888 • Missatge a la reina regent 1889 • Campanya pel dret civil català 	<ul style="list-style-type: none"> 1885 Memorial de Greuges 1886 <i>Lo Catalanisme, d'Almirall</i> 	<ul style="list-style-type: none"> 1891 Unió Catalanista CNC 1892 <i>La tradició catalana, de Torras i Bages Bases de Manresa</i> 1894 Programa federal 1901 • Lliga Regionalista
1a GUERRA CARLINA		2a GUERRA CARLINA O DELS MATINERS		3a GUERRA CARLINA			
BULLANGUES							
1845 Revoltes contra les quintes							
1850 Cors de Clavé							

Ex 1.

Fonts històriques

Selectivitat
2010-2025

Memorial de Greuges del 1885

No tenim, Senyor, la pretensió de debilitar, i encara menys d'atacar, la gloriosa unitat de la pàtria espanyola; ans al contrari, volem enfortir-la i consolidar-la; però entenem que per a aconseguir-ho no és bon camí ofegar i destruir la vida regional per a substituir-la per la del centre, sinó que creiem que és convenient, alhora que just, donar expansió, desenvolupament i vida espontània i lliure a les diverses províncies d'Espanya per tal que d'arreu de la Península surti la glòria i la grandesa de la nació espanyola.

[...]

Ho desitgem no sols per a Catalunya, sinó per a totes les províncies d'Espanya; i si parlem en nom de Catalunya és perquè som catalans i perquè en aquests moments sentim com mai els mals que ens causa el centralisme.

Senyor: hom ens arrabassà el nostre sistema administratiu, que avui dia les nacions cultes d'Europa consideren bo i imiten, per a substituir-lo de primer pel sistema castellà, i avui dia per una còpia imperfecta i viciosa del sistema francès.

Només podem fer servir la nostra llengua a casa nostra i en converses familiars; desterrada de les escoles, ho ha estat després de la contractació pública i també dels tribunals, on sovint, i per molt il·lustrats que siguin, ni els jutges entenen els testimonis i processats, ni aquests entenen els jutges.

[...]

FONT: Memorial de Greuges, lliurat al rei Alfons XII, a Madrid, el 10 de març de 1885.

Memòria en defensa dels interessos morals i materials de Catalunya presentada a Alfons XII (Memorial de Greuges)

Senyor: Cap Comissió no es deu haver presentat mai davant V. M. més commoguda que la que en aquest moment [...] suplica que V. M. es digni a fixar l'atenció en les desgràcies que sobre el nostre país ha anat acumulant la política centralista i unificadora dels partits [...].

El que nosaltres volem, Senyor, és que a Espanya s'implanti un sistema regional adequat a les seves condicions actuals [...]. Ho desitgem no només per a Catalunya, sinó per a totes les províncies d'Espanya [...].

Senyor, se'ns arrabassà el nostre sistema administratiu que avui troben bo i imiten nacions cultes d'Europa, per a ser substituït de primer pel sistema castellà, i avui per una còpia imperfecta i viciosa del sistema francès.

Només podem usar la nostra llengua a les nostres llars i en converses familiars: desterrada de les escoles, ho ha estat més tard de la contractació pública i també dels tribunals, en els quals moltes vegades, i per molt il·lustrats que siguin, ni els jutges entenen els testimonis i processats, ni aquests entenen els jutges.

I com si amb tot això no n'hi hagués prou, fa temps que s'amenaça, i avui s'intenta destruir amb obstinació, o si més no adulterar, el nostre dret civil, base indeleble de la robusta i moral organització de la família catalana i de la nostra propietat que va augmentant i creixent a mesura que unes generacions succeeixen a altres generacions.

A força de treball i privacions de tota mena, els nostres industrials han creat una indústria espanyola que en quaranta anys ha progressat i ha assolit un nivell altíssim. Aquesta indústria està sent atacada d'arrel d'uns quants anys ençà, i darrerament ho ha estat i ho és per mitjà del tractat amb França i del projecte de *modus vivendi* amb Anglaterra.

FONT: Memorial de Greuges (10 març 1885)

PAU Juny 2010

El catalanisme

El programa del catalanisme en totes les seves manifestacions no pot ésser més que un: rompre les lligadures que tenen la nostra regió agarrotada i subjecta, substituint-les pels suaus i dolços llaços d'afecte que la germanor fa néixer.

[...]

No tot el que és nostre és immillorable, ni estem gairebé en cap ram a l'altura que han atès la major part dels països cultes. I això ningú ha de reconèixer-ho ni proclamar-ho més alt que els que tenim a honra dir-nos catalanistes. L'endarreriment en què ens trobem; la degeneració del nostre caràcter; la debilitat de la nostra vida intel·lectual i moral són la legitimació del nostre catalanisme. Si no estiguéssim endarrerits, degenerats i dèbils, no tindríem cap necessitat de proposar-nos emprar mitjans extraordinaris i gairebé extrems per a avançar, regenerar-nos i enfortir-nos. [...] El sentiment catalanista ens diu que l'organització actual de l'Estat espanyol, siguin les que siguin la forma del seu govern i les institucions que el regeixin, no permetrà mai a les regions, en general, i a Catalunya, en particular, recobrar el lloc a què el deure les crida en el concert dels pobles avançats, i aspira a destruir aquella organització, suplint-la per una altra que es basi en fonaments no sols distints, sinó oposats als que avui la sostenen.

FONT: Valentí ALMIRALL. *Lo catalanisme*. Barcelona, 1886.

PAU Juny 2022, Juny 2019

Lo catalanisme

El programa del catalanisme en totes les seves manifestacions no pot ésser més que un: rompre les lligadures que tenen la nostra regió agarrotada i subjecta, substituint-les pels suaus i dolços llaços d'afecte que la germanor fa néixer [...]. No tot el nostre és immillorable ni estem gairebé en cap ram a l'altura que han atès la major part dels països cultes. I això ningú ha de reconèixer-ho i de proclamar-ho més alt que els que tenim a honra dir-nos catalanistes. L'endarreriment en què ens trobem; la degeneració del nostre caràcter; la debilitat de la nostra vida intel·lectual i moral són la legitimació del nostre catalanisme. Si no estiguéssim endarrerits, degenerats i dèbils no tindríem cap necessitat de proposar-nos emprar mitjans extraordinaris i gairebé extrems per avançar, regenerar-nos i enfortir-nos [...]. El sentiment catalanista ens diu que l'organització actual de l'Estat espanyol, siguin les que siguin la forma del seu govern i les institucions que el regeixin, no permetrà mai a les regions en general i a Catalunya en particular recobrar el lloc a què el deure les crida en el concert dels pobles avançats i aspira a destruir aquella organització suplint-la per una altra que es basi en fonaments no sols distints sinó oposats als que avui la sostenen.

FONT: Valentí ALMIRALL. *Lo catalanisme*, 1886.

PAU Juny 2011

Essent l'esperit català essencialment cristià, com queda provat, resta ara considerar si la religió cristiana, essent la religió universal de la humanitat destinada a regnar en totes les races de l'humà llinatge, pot prendre el caràcter de regionalista, identificar-se amb una comarca, sense que ella hagi de sacrificar cap de sos elements; ans bé quedant aquests emparats per la mateixa religió. Per a qui pensa rectament i en virtut de les lleis fonamentals del discórrer humà, la cosa queda manifesta [...].

L'Església és regionalista perquè és eterna. Els organismes polítics, els Estats, es fan i desfan segons les circumstàncies, fins se'ls constitueix en congressos diplomàtics, per la qual cosa llur duració és sempre limitada, i, en desfer-se, reapareixen les antigues nacions, les unitats socials naturals formades, no en congressos, ni en dietes d'homes d'Estat, sinó en els eternals consells de la Providència divina. Per això ja la difusió evangèlica es féu no tenint en compte els Estats polítics, sinó les diverses gents o nacions.

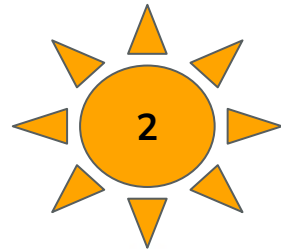
FONT: JOSEP TORRAS I BAGES. *La tradició catalana: Estudi del valor ètic i racional del regionalisme català*. Vic, 1892.

La tradició catalana

Ell [Déu] solament té poder de crear i restaurar els pobles [...]. Mes venint al cas particular del regionalisme, la raó i l'experiència ens demostraran que la religió ha d'ésser la restauradora, i que sens ella és impossible fer cosa de durada i sòlida. Havem fet notar la importància que el sentiment té en el regionalisme, de manera que, apagada aquella afecció de l'ànima, la regió per si mateixa es desvaneix. El sentiment de la naturalesa es troba també en l'amor regional; mes aquell cerca son complement natural en el pensament religiós, i en ell troba l'eficàcia pràctica per a arreglar la vida. Amem la vall en què nasquérem, la vila en què veiérem la primera llum, l'encontrada del nostre origen; mes aquesta amor quedarà vençuda per les magnificències del luxe i la seducció dels plaers, si dit sentiment d'amor al país nadiu no està consagrat per la religió.

FONT: Josep TORRAS I BAGES. *La tradició catalana: Estudi del valor ètic i racional del regionalisme català*. Barcelona: La Ilustración, 1892.

Missatge a la reina regent

Desitgem que torni a posseir la nació catalana les seves Corts Generals lliures i independents, obertes pel cap de l'Estat [...], en les quals es votin els pressupostos de Catalunya i la quantitat amb què ha de contribuir el nostre país a les despeses generals d'Espanya.

Que Catalunya sigui senyora del govern interior de casa seva [...].

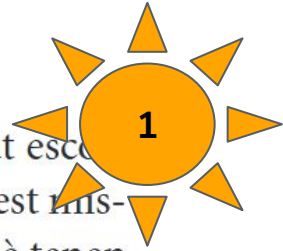
Que la llengua catalana sigui la llengua oficial a Catalunya per a totes les manifestacions de la vida d'aquest poble.

Que l'ensenyament a Catalunya es doni en llengua catalana [...].

Que els càrrecs de la nació catalana els nomenin els catalans mateixos, procurant que recaiguin en catalans els càrrecs polítics, els judicials, els administratius i els d'ensenyament.

FONT: Missatge a la reina regent (1888).

Missatge dels catalans a Jordi I, rei de Grècia

A vós, rei dels hellens, qui, no per la corona que us cenyiren, sinó perquè heu sabut escollir-lo, per haver-vos de-
tar lo bategar de l'ànima grega, sou símbol vivent de la terra hellènica, vos endrecen aquest missatge, en nom de la pàtria catalana, los qui per dret propi representen son esperit perquè tenen plena consciència de la seva personalitat nacional. [...]

Lo poble català va rebre dels hellens la iniciació en la cultura, per ells va existir Empúries, primer centre d'atracció que ha tingut la raça catalana, prou poderós per a sotmetre a la seva influència les regions més allunyades del nostre territori nacional. Però encara que no ens unissin lligams d'amistat i de parentiu [...], encara que Catalunya no us hagués enviat, per a mantenir la integritat de l'imperi grec, los mateixos guerrers que havien acabat l'empresa de la nostra independència [...]. Encara que ens recordéssim només de les estones en què ens hem tingut odi i que han caigut abraonats grecs i catalans en los camps de batalla, vos enviariem sempre els catalans d'avui lo testimoni de la nostra admiració i aplaudiríem, amb tota l'ànima, la vostra justíssima i heroica iniciativa a favor dels grecs de Creta.

FONT: Missatge a Sa Majestat Jordi I, rei dels hellens (març de 1897).

PAU Setembre 2012

Bases de Manresa

PODER CENTRAL

Base primera. [...] Vindran a càrrec del Poder central:

- a) Les relacions internacionals.
- b) L'exèrcit de mar i terra, les obres de defensa i l'ensenyança militar.
- c) Les relacions econòmiques d'Espanya amb los demás països, i, en conseqüència, la fixació dels aranzels i lo ram d'Aduanes.

[...]

f) La formació del pressupost anyal de gastos que, en lo que no arribin les rendes d'Aduanes, deurà distribuir-se entre les regions a proporció de sa riquesa.

PODER REGIONAL

[...]

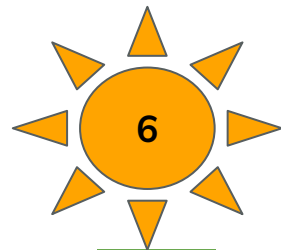
Base tercera. La llengua catalana serà l'única que, amb caràcter oficial, podrà usar-se a Catalunya i en les relacions d'aquesta regió amb lo Poder central.

Base quarta. Sols los catalans, ja ho sien de naixença, ja per virtut de naturalització, podran exercir a Catalunya càrrecs públics, fins tractant-se dels governatius i administratius que depenguin del Poder central. També deurán ésser exercits per catalans los càrrecs militars que comportin jurisdicció.

[...]

Base setena. Lo Poder legislatiu regional radicarà en les Corts catalanes, que deurán reunir-se tots los anys en època determinada, i en lloc diferent. Les Corts es formaran per sufragi de tots los caps de casa agrupats en classes fundades en lo treball manual, en la capacitat o en les carreres professionals i en la propietat, indústria i comerç, mitjançant la corresponent organització gremial en lo que possible sia.

FONT: UNIÓ CATALANISTA. *Bases per a la Constitució Regional Catalana*. Manresa, 1892.

PAU Juny 2022, Juliol 2020, Setembre 2018,
Setembre 2017, Setembre 2016

FONT: Unió Catalanista, 1900 i 1901.

PAU Juny 2013

Bases de la Unió Federal Nacionalista Republicana

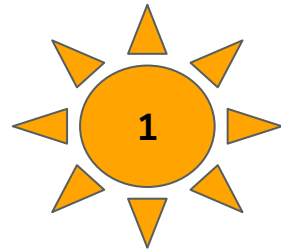

Base I. Els partits que formen actualment l'Esquerra catalana aproven aquestes bases i constitueixen una sola corporació política amb el nom d'Unió Federal Nacionalista Republicana. La Unió es proposa treballar pel reconeixement de la nacionalitat catalana amb tot el contingut de poders constitucionals que atribuïa en Pi i Margall a l'Estat regional en lo polític, en lo econòmic i en lo administratiu [...].

Base II. Sent ideal de la nova corporació la Unió federativa dins de l'Estat espanyol, condemna expressament tota aspiració separatista [...].

Base V. [...] La Unió Federal, continuant l'obra social d'en Pi i Margall, incorpora al seu credo el contingut d'aspiracions proletàries que hagin arribat a concretar-se en fórmules jurídiques, com ara la creació d'institucions públiques protectores del treballador, reforma de les lleis civils per la humanització del contracte de treball, assegurança de les classes proletàries quant als accidents, malalties, vellesa i atur forçós [...].

FONT: Bases de la Unió Federal Nacionalista Republicana (1 d'abril de 1910).

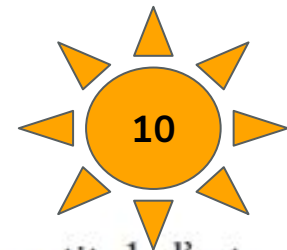

Solidaritat Catalana

Davant de l'amenaça d'una violació legislativa del dret públic modern [...], dels drets constitucionals, perpetrada a Barcelona, va despertar-se en l'ànima catalana un moviment de protesta determinant d'un estat d'unitat efectiva de la consciència del nostre poble; tal fou, a la primeria, la Solidaritat Catalana.

Mes la virtualitat poderosa d'aquesta suprema, integral, coordinació de forces collectives va illuminar amb viu esclat de revelació inesperada els qui només com a defensa de la justícia l'havien concebuda, de manifestació contra l'hostilitat a un projecte de llei, el de les jurisdiccions, va enlairar-se, per la transfusió entusiasta de l'ideal i de la voluntat dels uns ciutadans als altres, la integració sentimental de l'aspiració de Catalunya a redimir-se i regenerar-se.

FONT: Solidaritat Catalana. Programa del Tívoli, 14 d'abril de 1907.

Si ésser pàtria, ésser nació, era tenir una llengua, una concepció jurídica, un sentit de l'art propis, si era tenir esperit, caràcter, pensament nacionals, l'existència de la nació o de la pàtria era un fet natural com l'existència de l'home, independent dels drets que li fossin reconeguts. L'esclau romà era home, encara que per les lleis del seu temps fos una cosa en mans d'un altre home, de l'home oficial que les lleis reconeixien. La nació era nació encara que les lleis la tinguessin subjecta, com l'esclau romà, a una altra nació, a la nació oficial, a la nació privilegiada. L'home era home encara que per la llei no ho fos; la nació és nació encara que per llei no ho sigui. [...] Essent la nacionalitat una unitat de cultura, una ànima col·lectiva, amb un sentir, un pensar i un voler propis, cada nacionalitat ha de tenir la facultat d'acomodar la seva conducta col·lectiva, això és, la seva política, el seu sentiment de les coses, al seu seny, al seu franc voler. Cada nacionalitat ha de tenir el seu Estat. [...] Conseqüència de la doctrina aquí exposada és la reivindicació d'un Estat català en unió federativa amb els Estats de les altres nacionalitats d'Espanya.

FONT: ENRIC PRAT DE LA RIBA. *La nacionalitat catalana*. Barcelona, 1906.

PAU Juny 2017

Mancomunitat de Catalunya

Article 1. Les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, acollint-se al Reial decret de 18 de desembre de 1913, s'uneixen indefinidament per constituir la Mancomunitat catalana [...].

Article 2. Seran competència de la Mancomunitat tots els serveis i totes les funcions que la legislació provincial vigent permet establir i exercitar a les diputacions provincials. [...] Així mateix, seran de competència de la Mancomunitat i són, per tant, traspasats a la mateixa, els següents serveis de les diputacions mancomunades:

1. Construcció de carreteres dels actuals plans provincials [...].

6. Els serveis que amb posterioritat a la constitució de la Mancomunitat una o més diputacions acordin traspassar a la Mancomunitat [...].

Article 4. La Mancomunitat serà representada pel president i governada per una Junta o Assemblea deliberant i un Consell permanent.

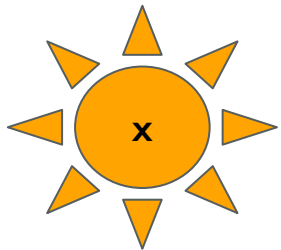
FONT: Estatut de la Mancomunitat de Catalunya, aprovat per les quatre diputacions provincials catalanes (9 gener 1914).

Supressió de la Mancomunitat de Catalunya

En aplicación de lo dispuesto en esta ley, queda sin vigor el Estatuto de la Mancomunidad de las provincias de Barcelona, Gerona, Lérida y Tarragona aprobado por Real Decreto de 26 de marzo de 1914.

Los servicios que actualmente están a cargo de la referida Mancomunidad serán regidos hasta el 30 de junio próximo por el actual Consejo Permanente de la Mancomunidad [...]. Antes del 15 de abril próximo, las Diputaciones de Barcelona, Gerona, Lérida y Tarragona acordarán, separadamente y en sesión extraordinaria convocada a este exclusivo objeto, el régimen en que a partir del entrante año económico haya de ajustarse la gestión y administración de los servicios provinciales traspasados a la Mancomunidad, determinando en su caso si han de continuar coordinados algunos y cuáles sean éstos [...].

FONT: Reial decret publicat a *La Gaceta de Madrid* (nom antic del *Boletín Oficial del Estado*), el 20 de març de 1925.

Ex 2.

Termes
històrics

Selectivitat 2025

TERMES HISTÒRICS CATALANISME POLÍTIC

Atemptat al Liceu, Atemptat Carrer Canvis Nous, Bases de Manresa, Bullangues, Cambó, Campanya en defensa codi civil, Candidatura 4 presidents, Centre Català, Centre nacional català, Congrés catalanista, Cut-Cut, Diari Català, Federalisme, Fets Cu-Cut!, Guimerà, Jocs Florals, Llei de Mancomunitats, Llei jurisdiccions, Lliga catalanista, Lliga de Catalunya, Lliga Regionalista, Mancomunitat, Memorial de Greuges, Missatge Reina Regent, Oda a la pàtria, Pacte federal Tortosa, Partit Republicà català, Pi i Margall, Prat de la Riba, Renaixença, Solidaritat Catalana, Tancament de caixes, Torres i Bages, Tradició catalana, Unió Catalanista, Valentí Almirall, Veu de Montserrat, Vigatanisme

Context històric: Heu estat corresponsal de la premsa francesa a Barcelona al llarg de les primeres dècades del segle xx i heu de redactar un article sobre el creixement del catalanisme polític en aquest període. Responen a les qüestions següents triant la resposta que s'ajusti més bé al que escriuríeu.

- 4.6. Els líders principals de la Lliga Regionalista van ser
- a) Francesc Macià i Enric Prat de la Riba.
 - b) Francesc Cambó i Anselm Clavé.
 - c) Francesc Cambó i Lluís Companys.
 - d) Enric Prat de la Riba i Francesc Cambó.
- 4.7. La coalició Solidaritat Catalana va aplegar, entre altres, els partits següents:
- a) la Lliga Regionalista, el Partit Liberal dinàstic i els carlins.
 - b) la Lliga Regionalista, el Partit Conservador i els federals.
 - c) la Lliga Regionalista, els carlins i els lerrouxistes.
 - d) la Lliga Regionalista, el Centre Nacionalista Republicà i els carlins.

4.8. La Mancomunitat de Catalunya va existir entre

- a)** el 1910 i el 1925.
- b)** el 1914 i el 1925.
- c)** el 1910 i el 1923.
- d)** el 1914 i el 1931.

4.9. Els dirigents principals d'Esquerra Republicana de Catalunya van morir en les circumstàncies següents:

- a)** Francesc Macià a Prats de Molló i Lluís Companys a l'exili.
- b)** Francesc Macià de mort natural i Lluís Companys afusellat.
- c)** Lluís Companys de mort natural i Francesc Macià afusellat.
- d)** Francesc Macià i Lluís Companys van ser afusellats.

4.10. L'Estatut d'autonomia que va ser aprovat a les Corts republicanes el 1932, pel que fa a les llengües,

- a)** va establir el català i el castellà com a llengües oficials a Catalunya.
- b)** va establir el castellà com a llengua pública i el català com a llengua pròpia de l'àmbit privat.
- c)** va declarar el català com a única llengua oficial.
- d)** va negar l'oficialitat del català.

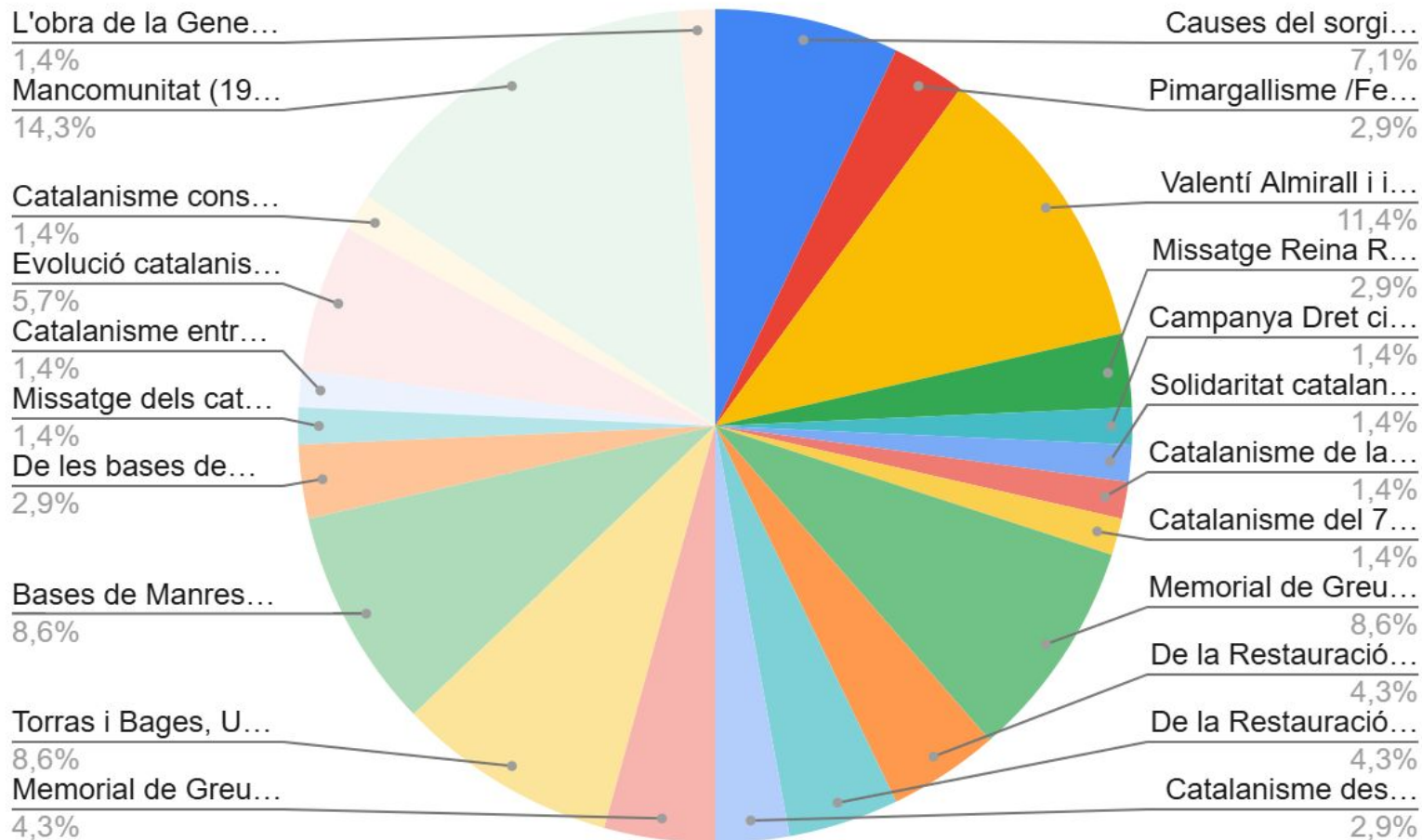
Context històric: Formeu part de la redacció d'un periòdic a la Catalunya de la Restauració borbònica. Responen a les qüestions següents triant la resposta que s'ajusti més bé al que escriuríeu.

- 4.1. El detonant inicial de la Setmana Tràgica a Catalunya va ser
- a) la crisi econòmica derivada de la Primera Guerra Mundial.
 - b) la repressió patronal.
 - c) l'enviament de soldats reservistes a la Guerra de Melilla.
 - d) el control de l'Església catòlica.
- 4.2. La Llei de jurisdiccions del 1906 va significar per a Catalunya
- a) la creació d'una jurisdicció pròpia per a Catalunya.
 - b) la possibilitat de mantenir el dret civil català.
 - c) l'establiment d'una jurisdicció militar per a perseguir actes contraris a les institucions i els símbols de l'Estat.
 - d) la creació d'un tribunal especial per a la persecució del naixent moviment obrer.

- 4.3. A banda dels partits dinàstics, les altres dues forces polítiques que tenien una forta presència social a la Catalunya de finals del segle XIX van ser
- a) els republicans federals i els carlins.
 - b) els integristes i els carlins.
 - c) els socialistes i els comunistes.
 - d) els krausistes i els republicans.
- 4.4. El primer president de la Mancomunitat de Catalunya va ser
- a) Francesc Cambó.
 - b) Enric Prat de la Riba.
 - c) Alfons Sala i Argemí.
 - d) Lluís Domènech i Montaner.
- 4.5. El 1926 Francesc Macià va intentar una operació militar coneguda com a
- a) *desembarcament de Palamós.*
 - b) *fets de Prats de Molló.*
 - c) *atemptat del Garraf.*
 - d) *fets de la Jonquera.*

ESTADÍSTIQUES 2010-2025

Causes del sorgiment del mov catalanista durant el sXIX	5
Pimargallisme /Federalisme	2
Valentí Almirall i inicis del catalanisme fins memorial, centre català, campanya dret civil	8
Missatge Reina Regent (1888)	2
2 grans corrents del cat. a la Restauració (TBages i Almirall)	
Campanya Dret civil català	1
Solidaritat catalana (programa del Tívoli), 1907	1
Catalanisme de la Restauració al Memorial, explicant memorial	1
Catalanisme del 75 al 98	1
Memorial de Greuges (1885)	6
De la Restauració al 1901 (corrents ideològics i/o fets principals)	3
De la Restauració a les Bases de Manresa (92)	3
Catalanisme des del Memorial fins el 1900-1901	2
Memorial de Greuges (85) i Bases de Manresa (92)	3
Torras i Bages, Unió Catalanista i Bases de Manresa	6
Bases de Manresa (1892) i/o Unió Catalanista	6
De les bases de Manresa al 1901	2
Missatge dels catalans al rei dels hel.lens (1897)	1
Catalanisme entre 1898 i la Mancomunitat (1914)	1
Evolució catalanisme entre 1901-1914/1911 (republicanisme, associacionisme obrer, Setmana Tràgica)	4
Catalanisme conservador i progressista	1
Mancomunitat (1914) i Prat de la Riba	10
L'obra de la Generalitat fins el 1936	1

Vídeos resum

1. CATALANISME CULTURAL

2. ELS INICIS DEL CATALANISME POLÍTIC

3. CATALANISME CONSERVADOR

4. CATALANISME POLÍTIC AL S.XX